

บทนำ

เราเริ่มเล่าเรื่องด้วยกาลครั้งหนึ่งได้ไหม เชยไปไหม

อา ไม่ใช่การตัดสินใจด้วยนี้นะ

...

กาลครั้งหนึ่ง ไม่ค่อยนานเท่าไร ประมาณ...สองสามอาทิตย์ก่อนได้
มีหมีตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เป็นหมีตัวโต
หน้าดู แต่เวลายิ้มแล้วน่ารักมาก (มากๆ) เนื้อแท้เป็นหมีใจดี ตกเป็นบางครั้ง...
ตัวหอม...ซี้เขิน แล้วก็ชอบเกาคาง...คางที่มีเคราตัดแต่งอย่างดีรอบริมฝีปาก
ที่คล้ำนิดๆ เพราะสูบบุหรี่จัด หมีรักเคราพอกๆ กับกีตาร์ของเขา หมีเล่นดนตรีเก่ง
ร้องเพลงเพราะ แต่ไม่ค่อยมีเซนส์ด้านการเลือกสมาชิกวงเท่าไร ตั้งวงที่ไร
ก็พังไม่เป็นท่า

ไม่มีเซนส์พอกๆ กับเรื่องความรักนั่นล่ะ

หมีตกหลุมรักผู้ชายคนหนึ่ง...เป็นรักข้างเดียว รักข้างเดียวที่ไม่มีทาง
สมหวัง เพราะมีเสื้อแสนสวยเลือกบินเคียงคู่ดวงจันทร์ หมีก็เลยออกหัก
เป็นได้แค่หมีเห่าเครื่องบิน

ทีนี้...ตัดภาพมาที่เรา

เราก็เล่นดนตรีเหมือนกัน เหมือนในหนังเลย อยู่ๆ เขาก็มาจีบเราเข้าวง
ตอนนั้นเราคิดว่าเขามาจีบเราเป็นแฟน ก็เลยตอบตกลง...

มารู้ทีหลังว่าไม่เกี่ยวกันก็เลยเฟลหน่อยๆ แต่ไม่เป็นไร แค่นี้ได้อยู่ใกล้ๆ

ได้ยินเสียงเพราะๆ เห็นรอยยิ้มน่ารักของเขาเราก็พอใจ

เพื่อนบอกว่าเราแรดที่ยอมตามเขาตั๋ยๆ ง่ายๆ แต่แม่เคยบอกว่าเราจะทำอะไรก็ได้ แค่สอดคล้องกับความรู้สึกตัวเอง

เราเชื่อแม่

แต่ก็ต้องมีเพื่อนไว้พึ่งพา เพราะตอนนี้กำลังเจอปัญหาใหญ่...

เราชอบเขานะ เข้าใจไหม เหมือนถูกหมีตัวโตแอดเท็กเต็มๆ ตรงหัวใจ
ปล่อยไปไม่ได้ ไม่อยากปล่อย แล้วเราก็ใจร้อน ก็เลยเผลอพลั้งปาก...

'ถ้าป้าตัดใจจากพิชญ์ได้แล้ว ขอเราจีบได้ปะ...'

นั่นแหละ ปัญหาใหญ่

"คือมึงจะจีบเขา?" เพื่อนสรุปหลังจากเราอุตสาห์เล่าเสียยืดยาว

"อืม" เราพยักหน้า หันปากของขนมส่งให้เพื่อนรัก ตั้งใจจะติดสินบน
แต่คนขี้นยังไม่หมดคำถาม

"แล้วเขาตัดใจจากคนนั้นได้ยัง" เราชะงัก ก่อนจะพยักหน้าอีกครั้ง
เอ๋อเบาๆ

"เขาบอกว่าได้แล้ว"

"แล้วมึงก็เชื่ออะนะ"

เชื่อสิ เชื่อหมดแหละคนนั้น

เราได้แต่คิดในใจ พุดออกไปเดี๋ยวจนบ่นว่าใจง่ายอีก

เพื่อนหยิบขนมเข้าปากเคี้ยวร่วมๆ พลังทำหน้าหนักรอหน้าใจ คงรู้ว่า
เราไม่อยากฟังคำบ่นเลยเปลี่ยนประเด็น

"แล้วมึงจะจีบเขายังไง คณะก็อยู่ตั้งไกล"

อ้าว คณะต้องอยู่ใกล้หรือถึงจะจีบได้ ลุงเราเป็นอธิการบดี
สั่งย้าย'สถาบัน'มาได้ไหม

พุดไม่ได้อีก เดี๋ยวจนซีทฟาดโครม

"เราเลยมาปรึกษา..." พอเอ่ยปากถึงตรงนี้ เพื่อนเบิกตากว้าง โบกมือพัลวัน

"มึงไม่ต้อง ไม่ต้องเลย คบกันมาจะสิบปีมึงเคยเห็นกูมีแฟนหรือ"

ก็ไม่เคย วันๆ เห็นเพื่อนเอาแต่นั่งอ่านหนังสือจนตาล้า

"ว่าแล้ว" เราถอนหายใจ เลือกรักษาผิคนจริง ๆ แหละ แต่่นอกจากเพื่อน เราก็ไม่มีเพื่อนที่ไหน

"ไม่เป็นไร เรามีแผนสำรอง" ฮีปขึ้นใหม่ มองหน้าเพื่อน เห็นแวตาสงสัยเลยหยิบกระเป๋าดำขึ้นมาเทของที่อยู่ด้านในออกมากองบนโต๊ะ เพื่อนยังขมวดคิ้ว

"ไปเยี่ยมห้องสมุดมา" มองเพื่อนที่หยิบแผ่นดีวีดีไปพลิกดูพลางอธิบาย "อันนั้นหมีสีน้ำตาล...หมีขั้วโลก...หมีแพนด้า...มีหมีหมากับหมีควายด้วย แต่ไม่ได้หยิบมา เราว่าไม่ค่อยเหมือนเจดเท่าไร"

"เจ..."

"อันนี้สารคดีกับหมี National Geographic ด้วย น่าจะช่วยให้"

"เจ..."

"แล้วก็..."

"เจได" เราเ้มปาก เมื่อเพื่อนเอื้อมมือมากำข้อมือทั้งสองข้างไว้ กดลงกับโต๊ะด้วยสีหน้าเหมือนอยากจะระเบิดอะไรสักอย่าง

โดนมาหลายครั้ง หน้าแบบนี้หมายความว่าให้หุบปาก แล้วฟัง

เพื่อนมองหน้าเรา ถอนหายใจ หลับตาสงบอารมณ์หนึ่งครั้ง ก่อนยิ้มแบบน่ารักๆ ส่งมา

"เอาเป็นว่าเราจะไปถามเพื่อนๆ ใ้ว่าเค้าจับแพนกันยังไง"

"..."

"ระหว่างนี้มึงจะทำอะไรต้องปรึกษากู โอเคไหม" เรายังคงเ้มปาก วางสารคดีสัปดาห์แล้วพยักหน้าเข้าใจ เพื่อนทำหน้าเหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ แต่สุดท้ายก็ถอนลมหายใจหนักๆ ปล่อยมือแล้วตอบว่าเราสองสามที่

"ไม่ต้องห่วง กูช่วยมึงเอง"

เห็นไหม เพื่อนฟังได้

ข้อที่ 1

สเป็กหมี

เพื่อนบอกว่าถ้าจะจีบใคร ควรรู้ว่าเขาชอบคนแบบไหน

ปอกๆๆๆ

"โห มีมอ"ไซค์ดีว่ะ" เจดเอ่ยกลั้วหัวเราะ เมื่อเราขับเวสป้าสีขาวนวลตามมาจอดเทียบข้างคนตัวโต

วันนี้วันหยุด เรามีนัดซ้อมดนตรีกัน เราอาสามารับเจดเพราะตั้งใจจะพาไปกินข้าวกลางวัน

ปกติเจดจะเป็นคนไปรับเรา แต่ตอนนี้สถานะมันเปลี่ยนไปแล้วใช้ไหมล่ะ จะจีบเขา เราก็ต้องเป็นฝ่ายทำคะแนน

"อ้อ กลั้วรถติด เลยขับมะลิมา" บอกพลางยื่นหมวกกันน็อคอีกใบให้เจดรับไปถือไว้พลางมองเราสลับกับเบาะนั่งด้านหลัง แล้วก็ยืนยิ้มอยู่อย่างนั้น

"ถามจริง เคยให้ใครซ้อนปะ"

เราพยักหน้า "เพื่อน"

หออเราอยู่ใกล้คณะ เวลารีบๆ ก็จะพาเพื่อนซ้อนมะลิไป มันเร็วกว่าแต่ร้อน เพื่อนไม่ชอบ บ่นประจำ

"แล้วเพื่อนตัวเท่าไหน" เราเลิกคิ้ว ไม่ค่อยเข้าใจคำถาม แต่ก็ยี้ดแซนขึ้นกะครวๆ

"เท่านี้" เพื่อนสูงกว่าเรานิดหน่อย เท่าอกเจดได้

เจดหัวเราะอีกรอบ ขยับเข้ามาใกล้ "แล้วเข็ก กูตัวเท่าไหน"

คราวนี้เรายืดสุดแขน แต่ไม่ถึงหัวเจด เลยลงมายืนแล้วเขย่งนิดหน่อย
 "เท่านี้" สูงมาก สมเป็นหมียักษ์
 จึงเป็นแฟนกันคงลำบากแย่ จะตะแคงเจดแต่ละที่คงเหงาหน้าจนคอหัก
 "แน่ใจนะว่าซ้อนแล้วยางจะไม่แตก" เรายังอ้อในใจ พอจะเข้าใจแล้วว่า
 เจดกังวลอะไร เลยนั่งลงอีกรอบ ขย่มๆ ให้ดูพลางสบตาให้เขามั่นใจ
 "มะลิแข็งแรง"

เห็นไหม บอกแล้วไม่แตก
 สุดท้ายมะลิก็พาเรากับเจดมาถึงร้านก๋วยเตี๋ยวย่างปลอดภัย เป็น
 ร้านที่เขาพาเรามากินตอนเจดกันครั้งแรก และน่าจะเป็นร้านประจำของเจด
 เพราะทันทีที่เข้ามาเจ้าของร้านก็ถามว่าเอาเหมือนเดิมใช่ไหม แล้วคอยหันมา
 ถามออเดอร์เรา
 เรามองเจดคืบเส้นก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก ในหัวพยายามหาทางทำภารกิจ
 ที่เพื่อนมอบหมาย...
 'ล้วงสเป็กเขามาให้ได้'
 "เจด..."
 "วันหลังบอกเขาว่าไม่ใช่ผักดิ เสียตาย" เรากลืนคำถามตัวเองลงไป
 เมื่อเจดโผล่ขึ้นมาพลางคืบผักที่เราเขี่ยไว้ตรงขอบชามไป แล้วคืบลูกชิ้น
 ในชามตัวเองมาให้
 "อืม" เราพยักหน้า ไม่ได้บอกว่ามันชิน
 ปกติเวลามากับเพื่อนเราจะถูกบังคับให้กิน โดนบ่นสารพัดจนเรายอมกิน
 เพราะแบบนี้มาถึงชอบเจด เจดไม่เคยบังคับเรา ไม่จู้จี้จุกจิก รู้ว่าเราไม่กินผัก
 เจดก็จะแอบขโมยผักจากชามเราไป พร้อมสละลูกชิ้นมาทดแทนให้
 น่ารัก
 "แล้วเมื่อไหร่จะพูดอะไร" คราวนี้เจดเงยหน้าถาม เราชะงัก

อ้าว ลืมอะ

เจตหัวเราะหึ เราจ้องหน้าเจต พยายามคิดสักพักก็นึกออก

"เจตชอบกินแซลมอนไหม" ไม่เกี่ยวกับเรื่องสเปกหรืออก แค่มองเจต
กินก๋วยเตี๋ยวแล้วมันอดคิดไม่ได้

"ไม่อะ"

"อ้าว ทำไม" เราเบิกตาอย่างตกใจ เจตเงยหน้าขึ้นมาอมยิ้ม
ในปากเคี้ยวลูกชิ้นไปด้วย

"แล้วทำไมต้องชอบ"

"ก็..." เราดูสารคดีมา ภาพหมีกรีซลีย้อปากจับปลาแซลมอนมันติดตา

"ก็?"

"เปล่า" แอบขีดฆ่าลิสต์ในหัวทิ้งไป ศึกษาเจตจากสารคดีไม่ได้จริงด้วยอะ

เจตเลิกคิ้ว ท่าทางไม่ค่อยเกิดที่อยู่ๆ เราก็ถามแต่ก็ยกไหล่อธิบาย

"แซลมอนมันแพง ไม่มีปัญญากินบ่อยเลยไม่ชอบละกัน"

เกี่ยวกับหรอนั้น

"เราเลี้ยงเอง" พุดโพล่งออกไป สีหน้าคงจริงจังไปหน่อย เจตเลย
จมนิ่งลงมาระหว่างคิ้วย่นยับของเราแล้วยิ้มซ้ำ

"โปรโมชันดีจังคุณ"

แล้วจะเปลี่ยนมาใช้เครือข่ายเราไหมละ

...ไม่กล้าถามหรือก ป๊อดอะ

⊙ ----- ⊙

สรุปเราลืมหืมว่าเจตชอบคนยังงี้

แต่ความจริงอาจจะไม่ต้องถามก็ได้...ประวัติออกจะชัดเจน

บอกแล้วว่าเจตเคยชอบคนคนหนึ่ง ชื่อน้องพิชญ์ เป็นเด็ก'ถาปัตย์'
เหมือนเจต แถมยังเป็นพี่รหัสน้องรหัสกัน

น้องพิชญ์เป็นผู้ชายตัวสูงๆ ขาวๆ ไร้ผมยาวประป่า มีเอกลักษณ์บางอย่าง

ที่ทำให้โดดเด่นกว่าคนทั่วไป เจอครั้งแรกก็ทำเราใจสั่นแล้ว ถ้าเราเป็นเจตได้อีกชีวิตขนาดนั้นก็คงตกหลุมรักน้องเขาง่ายๆ เหมือนกัน

โชคช่วยเราที่น้องพิชญ์มีแฟนแล้ว ชื่อเดวิดชัย เป็นมือกลองของวงเราเอง เจตถูกใจคนนี้นัก อวยทะเล่दानจนเราอยากรู้ว่าจะเก่งสักแค่ไหน แล้วก็พบว่าเจตไม่ได้พูดเกินไป เดวิดชัยเก่งมาก ทั้งที่เล่นเพลงทั่วๆ ไป แต่จังหวะของเขามีบางอย่างที่แตกต่าง น้ำหนักที่ตีออกมาแต่ละครั้งหนักแน่น เราอารมณ์ทั้งเราทั้งเจตให้อยากเล่นตามให้ได้

ที่สำคัญเดวิดชัยเป็นคนมีเสน่ห์...มีเสน่ห์มาก ทั้งตอนตีกลองหรือยืนอยู่เฉยๆ ก็ทำคนเหลียวหลัง ไม่ใช่แค่หน้าตา แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างที่ละลายตาไม่ได้

เจตเคยเล่าว่าน้องพิชญ์กับเดวิดชัยรักกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม มีเรื่องที่ทำให้เดวิดชัยหายไปเป็นปีๆ ก่อนจะกลับมาในฐานะเด็กชู้วคณะเดียวกัน ตอนนี้น้องพิชญ์กับเดวิดชัยกลับมาคบกันอีกครั้ง แบบรักกันมากๆ

เราจินตนาการไม่ออกหรือว่ารักกันมากๆ เป็นยังไง กระทั่งได้มาเห็นกับตา

"ปุ่น กินข้าวยัง"

โธ่!

เสียงเห่าตอบรับเรียกให้เจ้าของคำถามหัวเราะเบาๆ

เราหันไปมอง...เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วที่เวลาน้องพิชญ์ปรากฏตัวขึ้นมา สายตาก็จะมองไปที่น้องออตโนมิตี ไม่ได้ตั้งใจสักนิด แต่ก็อดจับจ้องเรือนร่างสูงบางที่เคลื่อนไหวคล่องแคล่วผิวดำสลับกับเสื้อขยับปีกไม่ได้

พลั่วไหว งดงาม มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างยากจะอธิบาย

เจตบอกว่าพิชญ์ติดแฟนมาก แต่เราว่าเดวิดชัยต่างหากที่ขาดน้องไม่ได้ พอพิชญ์หย่อนสะโปกนั่งลงข้างๆ คนตัวโตกว่าก็เอื้อมแขนออกไปเกี่ยวเอวบางมานั่งตักพลางจูบขมับซ้ำๆ หยอกเย้าคนรักที่เพิ่งตื่นนอน พอน้องหัวเราะริมฝีปากเรียบตึงก็ยิ้มตาม

เห็นท่าทางแบบนี้ที่ไรเราก็อดทิ้งไม่ได้ ปกติเดวิดชัยน่าจะกลัวจะตาย

ยัมแบบนี้ให้คนอื่นที่ไหน ใจดีเฉพาะกับพิชญ์นั่นแหละ...

"..." เหมือนรู้ว่าถูกนิทาทอยู่ในใจ คนที่คลอเคลียอยู่กับชอกคอขาว
ถึงได้เหลือบตาขึ้นมา แคมองนิ่งๆ เราก็สะดุ้งโหยง เผลอเล่นผิดคีย์จนกลับลำ
แทบไม่ทัน

เบือนหน้าหนีไปก็เห็นคนที่นั่งจิบน้ำอยู่ข้างๆ ยัมขำ จนต้องตีหน้าบึ้ง
กลับไป

ไม่ต้องมาเยาะเย้ยเลยหมียักษ์ อย่าให้โดนดุบ้างแล้วกัน

ประเด็นก็คือเรารู้แล้วว่าสเป็กหมีเป็นยังไง ถ้าชอบพิชญ์ก็คงสูงๆ ขาวๆ...
ซึ่งตรงข้ามกับเราทุกอย่าง

ถ้าเป็นแบบนี้ เราควรทำยังไงดี

"กินแอปเปิ้ลปะ"

หลังจากซ้อมเพลงที่ลิสต์ไว้อีกครั้งก็พัก ฟ้ามืดพอดีเจ้าบ้านเลยชวนกินข้าว
ด้วยกัน เตรีชญ์ไปทำอาหาร ส่วนเจตออกไปโทรศัพท์ เรานั่งเบ๊บบอยู่บนโซฟา
ไม่ทันไร คนที่แอบนิทาทอยู่ในใจตลอดวันก็มานั่งใกล้ๆ

เรารีบแอปเปิ้ลมา กัดไปได้คำหนึ่งก็สะดุ้งสุดตัวเพราะอยู่ๆ น้องพิชญ์
ก็ทั้งตัวลงมานูนตัก

"เฮ้ย..." เรากำลังจะไล่ แต่พอสบตาเจ้าของดวงตาสีอ่อนก็ชะงัก

หน้าใสจัง

"เจเลนเบสมานานยัง"

เรากะพริบตาปริบๆ เมื่อถูกถาม ควรชินไซ้ใหม่ที่อายุมากกว่า แต่
ไม่มีใครเรียกว่าพี่สักคน

"ตั้งแต่ ม.ต้น"

"มิน่า เล่นเก่งมาก"

"..." ไม่ใช่ครั้งแรกที่ถูกชมสักหน่อย ไม่ต้องหน้าร้อนก็ได้ใจได้

"โชคดีของป้าที่ลากเจเข้าวงได้" น้องพูดซ้ำๆ พลังสบตาเรา ดวงตา
สีน้ำตาลอ่อนสดใสจนเราเผลอยิ้มตาม

ทำให้นึกขึ้นได้ว่าครั้งหนึ่งเจตเคยบอกเราว่าน้องน่ารัก ใครอยู่ด้วยก็สบายใจ

เราเชื่อสนิทเลยตอนนี้ ทั้งที่มองเผินๆ ดูหยิ่ง โบหน้ารั้นๆ ดูเอาแต่ใจ แต่พิชญ์เฟรนด์ลึกลงกว่าที่คิด พอน้องเข้าหาใครก็เหมือนจะสนิทด้วยง่าย ๆ

เสน่ห์แรงขนาดนี้ ถ้าเราเป็นเดวิดชัยคงหวงตาย

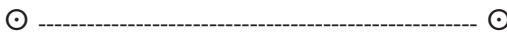
"ถ้ากับข้าวเสร็จแล้วปลุกหน่อยนะ" เราเลิกคิ้วมองคนที่ยังนอนหนุนอยู่บนตัก ไม่ได้ปฏิเสธจนกระทั่งน้องหลับตา ในใจท้วงว่ายังไม่สนิทกันขนาดนั้น แต่ในความเป็นจริงเรากลับนิ่งนิ่ง ไหล่มององค์ประกอบบนใบหน้าชวนหลงไหล ที่ละส่วนอย่างห้ามใจตัวเองไม่ได้

มือเจ้ากรรมผลอยกขึ้นมาเกยผมสรวยออกจากใบหน้า อยากจะลูบผมสรวๆ อีกสักหน่อยแต่ต้องห้ามใจไว้ ถ้าเจ้าของเขามาเห็นเข้าเดี๋ยวมืออาจจะกุด เล่นเบสไม่ได้ตลอดกาล

"หิ" คิดไม่ทันขาดคำก็สะดุ้งวาบ แต่หันไปมองก็โล่งใจ ไม่ใช่เดวิดชัย เป็นหมียักษ์ที่ไม่รู้ยืนล้วงกระเป๋ามองอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่

เรามองหน้าเจตนิ่ง ส่งสายตาถามว่าทำอะไร แต่นอกจากจะไม่ตอบ เจตยังทิ้งสายตาเป็นปริศนาเอาไว้

สายตาที่สลับกับคนบนตักเราที่ไม่รู้ลืมหูลืมตาขึ้นมาตอนไหน คล้ายสื่อสารอะไรกันโดยที่เราไม่เข้าใจ

"สเป็กสูงส์ด" ไซ้ใหม่ละ เป็นแค่มียักษ์ รืออ่านไปชอบสมบัติของคณะได้ยังไง

สมน้ำหน้า ออกหักเลยเห็นไหม

"หุย คนกตโลศ์สามหมื่น ยอมแพ้เหอะเจ" โยนโทรศัพท์ที่ยังค้างหน้าอินสตาแกรมน้องพิชญ์มาตรงหน้าเราพลาญยกมือสองข้าง ยกธงขาวเพื่อนนะ...นอกจากจะไม่ให้กำลังใจ...

"แต่น้องพิชญ์มีแผนแล้ว" หมายความว่าเราไม่ต้องแข่งกับน้องเขา
ถูกไหม

ถึงจะยังดูสนิทสนมกันมาก แต่เจตบอว่าตั้งใจแล้ว เราก็จะเดินหน้าต่อไป

"แล้วมึงจะเอายังไงต่อ เขาพลาดคนนี้ ก็ใช้ว่าจะเปลี่ยนสเปกนี้หว่า"

จริงด้วย ถ้าสเปกเจตเป็นแบบน้องพิชญ์ก็เหลวเป๋ว เราพัตต์แต่หน้าประตู

"บอกแล้วให้กินผัก จะได้สูงๆ ใจ"

โห้ย! แล้วมันทันที่ไหน

"มึงสูงกว่านี้ไม่ได้ ขาวเท่าเขาไม่ได้ ก็เหลือแค่ไว้ผมยาวแล้วละที่พอทำได้"
เพื่อนยกให้ล่ออย่างเหนื่อยใจ

"อา..." ก่อนเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้วเมื่อเราจะพริบตาปริบๆ ใส่อย่างนึกได้

"เจ"

จริงด้วย...

"เดี๋ยว..."

ผมยาว!

เพื่อนบอกว่าถ้าจะรอผมยาวคงต้องจีบปีหน้า

แต่เราบอกว่าเราใจร้อน รอปีหน้าไม่ไหว

คิดแล้วคิดอีกก็ไม่ต้องทำยังไง เพื่อนก็ทำท่าไม่อยากจะช่วย เราเลย
หันไปปรึกษาจีน พี่สาวเรา รายนั้นเขาผมสั้นไวยาวไวแถมเปลี่ยนวันละครง
เหมือนเสกได้

จีนไม่ถามด้วยซ้ำว่าทำไม พอเราบอกอยากไว้ผมยาว พี่สาวก็หัวเราะ
บอกว่าช่วยได้

เราบอกหรือยังว่าจีนแต่งหน้าเก่งด้วย เป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ชื่อดัง
คนตามเกือบล้านแล้ว

ที่นี้...

"เจ...กว่ามันไม่ใช่"

อือ...เราก็อ่าไม่ค่อยใช่

ผมสีดำคล้ายกับขนตานาๆ ที่เราจำได้ว่ามันทำให้มีเสน่ห์มาก
ตอนน้องพิชญ์กะพริบตา พอมายู่กับหน้าเรานั้นกลับต่างออกไป...

เพราะสีผิว เพราะตา เพราะปาก หรือเพราะอะไร

"พี่จิ้นแกลิ่งมึงชัดๆ" เพื่อนตอกย้ำ

"จิ้นบอกว่าน่ารัก" เราพยายามเรียกความมั่นใจ

ก็ทำอะไรไม่ได้แล้วนี่ เขาออกไม่เป็น จิ้นบอกให้รอ

"มันก็...น่ารัก...แต่แบบ..." เพื่อนอ้าอึ้ง แก้มแดง แถมหูก็แดง สีหน้า
เหมือนจะร้องไห้ "มันน่ารักไป"

"..." หมายความว่าไม่ดีใช่ไหม

"แล้วนี่มึงนัดเขาไว้ตอนไหน" เหมือนเหนื่อยจะอธิบาย เพื่อนเลยหงายตึง
ลงบนเตียง หาเรื่องเฉไฉ

เราลงนาฬิกา "ต้องไปแล้ว"

นัดดูหนังกับเจตไว้ เราอาสาจะไปรับเขาที่คณะเหมือนเคย

"ไม่ต้องเอามะลิไปเลยนะ" เหมือนรู้ว่าเรากำลังจะหยิบกุญแจ เพื่อนเลย
รีบดักทางเสียงซุ่ม เราชะงักมือ หันไปเลิควัดถามว่าทำไม แต่เพื่อนไม่ตอบ
คว่ำกุกุญแจรถยนต์โยนมาให้

เรายกไหล่ เอากะทิไปแทนก็ได้

"ไปนะ อยากรู้จะได้อะไรก็ไลน์มา" เราบอกทิ้งท้าย เดินไปหยิบกระเป๋าเป้
มาสะพาย

"ภาวนาให้มีมึงไม่หัวใจวาย"

ได้ยินเสียงเพื่อนพิมพ์ตามหลัง แต่คิดว่าน่าจะไม่ได้คุยกับเรา

○ ----- ○

เรามาถึงก่อนเวลา เลยไลน์ไปบอกเจตว่ารออยู่ลานจอดรถข้างคณะ

เจดไม่เคยเจอกะทิ เราเลยออกมายืนรอข้างนอกจะได้เห็นชัด ก้มหน้าเล่นมือถือ
 ลึกพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าพร้อมเสียงคุยของคนกลุ่มใหญ่ดังขึ้น เห็นหมีตัวโต
 โบกมือลาเพื่อนก่อนเดินแยกออกมา พร้อมๆ กับเสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์เรา
 ดัง

'เสร็จละ'

เราไม่ได้บอกว่าเห็นเจดแล้ว แต่ส่งสติ๊กเกอร์โอเคกลับไป จากตรงนี้
 ก็เห็นสีหน้าอีกฝ่ายที่อ่านแล้วยิ้มบางๆ

อา...ทำหน้าที่เองตอนอ่านข้อความเรา

น่ารักจัง

เราเลยส่งสติ๊กเกอร์ตลกๆ ไปอีก คราวนี้เจดขำ ยิ้มกว้างจนเห็น
 เขี้ยวสองข้าง

มองแล้วก็หลุดยิ้มตาม แต่สงสัยจะจ้องนานไป เจดเลยรู้ตัว เงยหน้าขึ้นมา
 สบตา...

"..."

"..."

ลึกสามวินาทีได้...แล้วเจดก็เดินผ่านไป...

อ้าว...?

เราyardมือที่กำลังจะโบกทักทายซุกลงในกระเป๋าเสื้อผู้ตัวใหญ่เก๋ๆ
 มองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินผ่านหน้าไปชะเง้อๆ อย่างไม่เข้าใจ

ไปไหนอะ

ระหว่างที่ยืนงง คนตัวโตก็หยุดเดิน มองซ้ายมองขวาแถวที่จอด
 รถมอเตอร์ไซด์ท่าทางงงๆ ลึกพักก็ก้มหน้าพิมพ์อะไรสักอย่างในมือถืออีกครั้ง

'อยู่ไหน'

นี่ไง...อยู่ที่นี่ครับ

'ไม่ได้เอามะลิมา'

เราพิมพ์ตอบแบบนั้นเพราะคิดว่าเจตคงเข้าใจผิด เห็นคนตัวโตร้องอ้อเบาๆ มองซ้ายมองขวาอีกครั้ง เราเลยพิมพ์บอกพิกดให้

'ทางซ้าย'

เจตหันมาสบตาเราหนึ่งครั้ง...แล้วจากนั้นก็มองผ่านไป

"..." ไม่ทันไรก็ชะงัก หันกลับมามองหน้าเราอีกรอบ

"โง่" เรากลัวเจตหันหนีอีก เลยโบกมือทักทาย แต่แทนที่จะเดินเข้ามาหา เจตกลับยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มองเราหัวจรดเท้า แล้วก็เท้าจรดหัวอีกครั้งด้วยสีหน้าที่บอกยากมากกว่ากำลังคิดยังไง

"เจ...ไต่?"

หมีตัวโตตาโปนเท่าไข่ อ้าปากพะงาบๆ เหมือนพยายามจะพูดอะไร ทั้งสองข้างค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงจัดเหมือนกำลังจะระเบิดภายใน...

สาม...

สอง...

หนึ่ง...

"เซี่ยยย!"

บูม...

เราทำชาวนด์เอฟเฟกต์ให้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)